

[Lembourn.]

også den eneste måde, det kan gøres på. Der kommer så et finanspolitisk problem i 1975, med de 27 mill. kr. efter ministerens beregning — det bliver måske nok lidt mere. Det må så den finansminister, som sidder på det tidspunkt, plages med; vi kan lykkeligt gå uden om det i øjeblikket. Der bliver altså et finanspolitisk problem, men princippet er rigtigt.

Derfor er det også rigtigt, at man ændrer navnet fra „filmfond“ til „filminstitut“, for der er jo ikke længere nogen fond, når vi når frem til 1975. Dette institut skal lede støtten til filmkunsten. Jeg er meget glad for, at man laver den støtte sådan, at man afskaffer præmieringen. Præmieringen var efter min opfattelse en dårlig støtteform. Man var tilbøjelig til at kritisere den, fordi det var svært at undgå påstande om mere eller mindre private interesser. Det slipper man uden om nu.

I stedet vælger man to støtteformer, en tabsudlignende form, som er udmærket, og en produktionsstøtteform. Om dette vil jeg gerne sige, at jeg havde det synspunkt sidste år, at den bedste måde at yde produktionsstøtten på, var gennem to uafhængige filmråd, og jeg mente, at disse filmråd burde være autonome, således at det var dem, der alene i den periode, de sad, afgjorde, hvem der skulle have støtten. Det synspunkt har jeg stadig. Så langt har man ikke villet gå, men man har dog fulgt synspunktet et langt stykke ad vejen og foreslået mindst to konsulenter — jeg takker også for ordet „mindst“. Ved at have to af hinanden uafhængige institutioner, her i form af konsulenterne, sikrer man i hvert fald i væsentlig grad kravet om kunstnerisk alsidighed. Det er stadig sådan, at konsulenterne skal indstille til bestyrelsen; det var jeg helst fri for, men det må vi acceptere. Jeg regner også med, at det kun bliver en overgangsordning, for jeg går ud fra, at det vil vise sig, at den idé, som ligger i konsulentordningen, er den principielt rigtige, at de nemlig får lov at arbejde uafhængigt og selvstændigt. Derfor vil det nok også være rigtigt at sætte en revisionsparagraf ind i forslaget, så vi kan tage sagen op, når vi har set, hvorledes konsulentordningen fungerer.

Jeg vil gerne sige videre om denne konsulentordning, at det måske ikke er helt hel-

digt, at konsulenterne kan genansættes. Det fremgår jo af lovforslaget, at det kan de. Det er nok ikke så godt. Man får en meget stærk stilling som konsulent, og jeg tror derfor nok, det var rigtigst, at man kun kunne sidde for én periode. Jeg er klar over, at det bliver vanskeligt at finde tilstrækkelig kvalificeret arbejdskraft, så derfor skulle man måske ændre det til, at man ikke kunne genansættes straks, men på et senere tidspunkt, efter 1 eller 2 perioder. Man kunne muligvis også ændre det hen i retning af, at de ikke kun sad i 2, men 3 år. Jeg synes nok, vi skal drøfte i udvalget, om 2 år ikke er lige lovlig lidt. Hvis de også skal have en opsøgende virksomhed, kan det knibe med at nå at få et resultat ud af det på 2 år.

Endelig skal jeg sige om repræsentantskabet, at reglerne herom synes fornuftigt formuleret. Det meget store repræsentantskab, man arbejdede med i det forrige lovforslag, var nok for stort. Her er det koncentreret til 18 personer. De skal altså virke som en slags kontrolorgan, og det lyder rimeligt.

Jeg har nogle andre indvendinger imod lovforslaget. For det første er jeg meget lidt glad for, at filminstituttet kan gå ind i en direkte produktion af dansk film. Jeg er klar over, at man i bemærkningerne har gjort sig megen umage for at fortælle os, der er lidt skeptiske på dette punkt, at det kun skal ske i ganske særlige tilfælde. Vel, det håber jeg også er meningen med det; men man åbner principielt for en statsproduktion af kunst, og det er principielt forkert.

Det samme gælder om importen. Man brugte i det forslag, vi behandlede i sidste samling, udtrykket „støtte til import“, og det er i orden. Det kan være vigtigt, at man også kan støtte import af meget værdifulde film. Men at instituttet selv skal importere i konkurrence med private importører, er uheldigt. Nu er det jo sådan, at vi altid plejer her i folketinget at være enige om de love, der vedrører kunsten. Det håber jeg også vi bliver denne gang, og det regner jeg da med. Derfor vil jeg gerne henstille til ministeren, at han om disse to for mig ret ømme punkter vil være villig til at diskutere, om ikke vi kan blive enige her.

Så er der problemet med kravet om, at alle, der sidder i instituttets bestyrelse, er konsulenter eller sidder i filmjuryen, skal være uafhængige af økonomiske interesser.